

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одгълненъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЖТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

Следпразднични размишления

(Картоиграчество)

Играта на карти почва да взема широки размъри, селото се надпреварва усъвършенствуватъ тоя, които влачи следъ се само скръбъ, сълзи и ра-
тъ крѣчми и кафенета, тъ локали и клубове, много частни домове, да дироуъ приемъ на тази а страсть.
и може да надникне, дъл или праздниченъ день локали, за да се увѣри, шата интелгенция губи то си свободно време въ приказки и страшни напрежения, само и само, дава народа, да си „начестата.“
ищо особено се набива — презъ голѣмитъ празд- гоето гражданитъ хрис- трѣбва да си почине да и за душата си, да я раз- убогати и нахрани съ а храна и украси като и даръ Божий.
е играе на карти съ часо- една преситена — сн- нно- сфера, не е нито по- нито развлѣчение, а приза на нравствено разслабление, ино е, че картоиграчество, о и много други още поро- азартни и еротични игри сь и въ Европа сж пренесе- отъ далечнитъ ориенталски турни и лениви народи, кои- лия день се опягатъ по ерлицитъ, смучатъ наргеле- и се задоволяватъ съ оризъ или нѣкаква отвра- на каша.
убишъ времето си на праз- тия усилни години и да ш да ти се усмихне щас- ей така, отъ синьото небе, картоиграчество, лота- манярство и други казарт- и — е цѣло безумие.
е ли вѣрно, че всички тѣ ат на човѣка много вре- ити, свръхнервни напреже- създаватъ излишни грижи, ни нощи, който, ако биха олзували разумно, биха на- и злото и сълзитъ на свѣ-
крѣчинитъ, ваниететата, ка- а и другитъ тѣмъ подоб- едения и непочтени мѣста жентина, нѣкогашна Вене- други богати страни, излѣ- модернитъ танци, и пѣр- който се заразиа отъ тѣхъ богатитъ и висшитъ класъ- сѣжде по свѣта — както
ага на сцената изникнаха рвци, които смѣло почнаха рулиратъ съ тия страсти, се спекулира и съ модата. риха специални локали и е за игране на карти, а прочутитъ ролетки и пр. а гарантирано и доходно приятие, което съблича аннина, обирайки му паритъ ш да може пострадалитъ оплаче на полицията, че е валъ въ разбойническо е. Предприемачитъ проти- рже, посрѣщатъ клиенте- въ усмивка и много любез- и си докарватъ добра ре- ижмѣта на наивнитъ игра- нито отиватъ да търсятъ своето щастие.
зло, като че ли не би би- нова голѣмо, ако тамъ би- събирали и играли, само хора или рентниери, гото- ди или наследници на бо- човци, които така разби- на убиватъ свободното си въпрѣки, че съ тия срѣд- тѣ биха могли да сторятъ

много добри и полезни начина- ния, отъ които биха имали пол- за много безработни люде, как- то и самитъ тѣ. Такява охолни- ци, впрочемъ, у насъ нѣма.
Тоя порокъ за съжаление поч- ва да се шири всрѣдъ нашето чиновничество, което най-много нужда има отъ икономии. А най-страшното е, че тая страсть страшно е сграбила въ обятията си дори и жената, и много се- мейни огнища е превърнала въ едъ. Децата изоставени на гри- житъ на слугинята, готвачката или нѣкоя стара жена, а майка- та?!... Колко знатни семейстаа и видни личности се разориха?
Мнозина казватъ, че играатъ за развлѣчение, да си отпочи- натъ и ей така, да си убиятъ времето. Обаче, това не е вѣрно. Вниманието на играчитъ е свръх- напрегнато, нервитъ обтегнати, сърдцето усилено бие, а умътъ — всецѣло е обзетъ отъ мис- съльта — какъ да се спечели играта и ограби партньора. И то- ва тѣ наричатъ „почивка“!
Общество и лица, които прак- тичуватъ и търпятъ тая язва, ос- видетелствуватъ себе си, че сж болнави, ленивци, готови и за по-голѣми лекомислия и непо- лезни работи.
Ето защо, още отъ начало азъ цитирахъ думитъ на социолога, който иска поне жената-майка да се опази отъ това зло, и да си остане съпруга, майка и въз-

питателка на децата си и съ своята любовъ да въздействува на другаря си, да се откаже отъ това зло.
Обществото пъкъ, не би трѣб- вало да гледа безразлично, какъ нѣког нерасждливи проиграватъ състоянието си и какъ други — посягатъ на залѣка на децата си. То трѣбва да бди чрезъ свои- тѣ органи и о време да взима мѣрки за изправление.
Църквата съветва чедата си да се пазятъ отъ покушения, ле- комислия и пр. Тя знае, че зло- то въ свѣта не може да се они- щожки, но може да се ограничи и намали.
Кой поскъпва живота? Всич- ки казватъ — спекулантитъ, а всѣки се запасява.
Осждаме търговцитъ, че би- ли алчни, а ние какви сме? Така се затруднява живота, и всички търсимъ причинитъ вънъ отъ себе си.
Ако нѣма социални закони противъ многото язви и пороци, нѣмаме ли нравственитъ закони на съвестта си? Защо не ги изпълняваме?
Който има уши за слушане, нека слуша, който нѣма, ще про- дължава да носи ярема на не- разумието си.
Църквата като любеща майка — такива непослушна чеда ги крайно съжалява и горчиво оплаква.

Сензацията на деня

Сталинъ благословенъ отъ Патриарха на руската църква

Стокхолмъ. Радио Лондонъ събщи въ предаването си следната интересна новина:
„Преди нѣколко дни, патри- архътъ на руската църква е врѣчилъ лично на Сталинъ 500,000 рубли, събрана отъ рускитъ свещеници за въоръ- жението на червената войска.
По този поводъ, патриархътъ благословилъ Сталина, като молитствувалъ предъ Бога да го надари съ здраве и сила, за да превъзмогне сегашнитъ мжноти.
По нататкъ говорителтъ на радио Лондонъ каза:
— Сталинъ приелъ съ бла- годарностъ щедрия даръ на рускитъ свещеници, цѣлуналъ ржката на патриарха и му бла- годарилъ за благословията.
Предстоящо е, продължи по- нататкъ радио Лондонъ, съз- даването на фондъ „Св. Ди- митъръ Донски“. Сумитъ на този фондъ ще се събиратъ отъ православнитъ свещеници и ще служатъ за по-доброето въоръжение на черверата войска“.
Това съобщение на лондон- ското радио не се нуждае отъ коментарии.
Болшевикитъ се отказватъ, разбира се, само временно, отъ безбожието и търятъ

благословията на църквата!
Тази сензационна новина бѣ разпространена по радио Лондонъ, нарочно предъ рож- дественитъ празници, съ целъ да се смекчи общественото отрицателно настроение всрѣдъ вѣрующия свѣтъ въ Англия и Америка и специално въ Ев- ропа, която се намира предъ угрозата на болшевишката опасностъ.
Не за пръвъ пътъ Лондонъ си служи съ такива плитко- скроени маневри, ужъ да се постигнало нѣкакво примире- ние между Църквата и Стали- на — най-яркия изразителъ презъ последнитъ години на болшеизма и безбожието.
Не много отдавна, христия- нитъ отъ Англия и Америка силно упрѣкнаха противоре- чията на държанието и на- строението на Рузвелта и Чър- чила по отношение СССР.
Никой държавникъ не пи- са по-остри нападки по ад- ресъ на болшевикитъ и Ста- лина отъ Чърчилъ и никой по-сурово не ги изобличи отъ Рузвелта, особено следъ обя- вяване война на Финландия. Тогава Сталинъ бѣше стра- шилище, кръвожаденъ азиа- тецъ, главорезъ и пр., а днесъ той е държавникъ отъ прѣва величина, за сжщитъ, които нѣмаха доблестъта нито да му

Християнството и азиатскитъ народи

Зората на свободата и независи- мостъта на азиатскитъ народи, благодарение смѣлитъ действия на Япония и дълговидната политика на Микадо — изгрѣ.
Това не могатъ да отречатъ дори и най-заклетитъ имъ до вче- рашни врагове — англо-саксонцитъ и болшевикитъ, които вжидатъ вече какъ се изплѣзва плячката отъ ржцетъ имъ. Всичко това, обаче, не може да не радва всички останали народи, които очакватъ новия редъ въ свѣта. Малцина у насъ знаятъ, какво, че въ Азия живѣятъ единъ милиардъ и поло- вина човѣци, отъ които половинъ милиардъ сж отъ жълтата раса, когато въ стара и нова Европа нѣма дори и половинъ милиардъ — население.
Още по-малко сж ония, които знаятъ подъ какъвъ режимъ сж живѣли до тази война тѣзи народи. И понеже отъ време на време този въпросъ се повдига отъ авто- ритетни мжже, то сжщитъ экс- плоататори, не пропускатъ да алар- миратъ свѣта, а най-вече Европа, че я грози страшна напасть — жълтата раса. По този поводъ, тѣ не пропускатъ случай да не подчертаятъ, какво, че историята се повтаря: нѣкога персийцитъ нахлули въ Европа, после варва- ритъ, татаритъ, монголитъ, сара- цинцитъ, арабитъ и турцитъ, а сега идва, единъ видъ, рела на жълтата раса. Такава опасностъ, обаче, за сега е напълно исклю- чена, по мотиви и причини, които всички долавяме и чувствуваме. Кой пуска тия аларми? Англо- американцитъ и тѣхнитъ съюзници — болшевикитъ, които своеволно и насилствено окупираха много азиатски държави — и подложиха
се извинятъ нито да оттеглятъ обвиненията и подигравитъ си.
Подъ напора на това обще- стваено настроение, Рузвелтъ направи изявления, че свобода на съвѣстъта гарантирана въ СССР, а църквитъ сж отво- бодни да се черкуватъ гдето си щатъ.
Тая свобода била гаранти- рана отъ конституцията на Сталина.
Добре, но Москва не пот- вѣрди тая сензационна нови- на, както не потвѣрди и се- гашната, въпрѣки доброто же- лание на Президента, Сталинъ да се хване на тая вѣдица и каже: „Да, вѣрно е! Днесъ ре- лигията не се преследва и църквитъ сж отворени за вѣ- рующитъ!“
Изобличенъ отъ това мъл- чание и подигранъ отъ фак- титъ, той мълкна, за да се яви г-жа Рузвелтъ предъ ра- диото и да заяви: „Въ СССР нѣма религиозна свобода, нѣ- ма с в е щ е н и ц и, нѣма духовни училища, нѣма духов- на литература, забранено е (следва на 3 стр.)

на неописуемъ тероръ населението имъ.
Тѣ чувствуватъ вече роптанието на цѣла Азия и се страхуватъ отъ едно общо възстание. Чувството на честъ и отмъщение ще наддѣ- лѣ единъ день у тѣхъ и тѣ ще отда- датъ възмездие за сторенитъ имъ незаслужени злочестини.
Братството по оржжие между си- литъ отъ осѣта и Микадо, общо признатата култура и цивилизация на Япония, и влиянието на ония два и половина Японци — христия- ни, успокоява всички оптимисти, но и затвѣрдява вѣрата на всички азиатци, какво, че звездата на англо-саксонската и американо- болшевишката *сатрапия залѣзва*.
Да, опасностъ има, но не за Европа, а за кръвожаднитъ сатра- пи и експлоататори, които пла- шатъ свѣта съ нѣкаква жълта опасностъ, за да оправдаятъ жест- токоститъ си.
Националистическия Китай, пре- ценявайки истинското сегашно по- ложение, обяви война на англо- саксонцитъ и американцитъ и се присѣдини къмъ народитъ, които жадуватъ за новия справедливъ редъ въ свѣта.
Жълтата раса се осъзнава, кжса веригитъ на робството и протѣга ржка на Европа за обща борба.
Защо не се пише вече нищо за болшевишката опасностъ, която се бѣ навдесила надъ Европа като демоклиевъ мечъ? Защото днесъ болшевикитъ проливатъ кръвта си за англо-американската плуто- крация и за тѣхнитъ капитали.
Християнството, като най-свѣр- шенна религия, известна до сега на земята, създаде свѣршенната цивилизация, съ която се гордѣе човѣка. То се роди въ Палестина че, доразви се въ Азия, а про- цѣвтъ въ Европа. Много пжти, презъ течение на вѣковетъ, Хрис- товия кръстъ почти бѣ завладѣлъ цѣла Азия, оставяйки много па- метници и свѣтли дири въ частния и общественъ животъ на тогаваш- нитъ народи.
Нестихващитъ, обаче, кавги и разпри между властолюбивитъ тогавашни калугери, езическия фанатизъмъ, алчността и егоиз- зма на цивилизованитъ, спжнаха доразвитието на християнството. Живота на „културнитъ—христи- яни“ отврати азиатцитъ отъ тѣх- ната вѣра. Споредъ англичани и американци, тѣ намразиха и Хри- ста Спасителя.
Въпрѣки това, обаче, днесъ въ Азия живѣятъ нѣколко десетки милиона християни, които биха могли да изиграятъ една завидна роля въ тия исторически времена. Тѣ биха могли да бждатъ звеното за побратимяването на азиатскитъ народи съ европейцитъ, Свободна и независима Азия — ржка за ржка съ Европа — при изграж- дането на новия редъ. Тукъ е нейното спасение.
За тая спасителна работа, обаче, се изисква повече време и само- отвержени борци — идеалисти.
(следва на 3 стр.)

онерей Д. Андреевъ

Духовно единство

него най-много се говори за духовното единство — нашия народ. Поради стек-се събития налага ни се по-резвост и взаимопомощ, то разхвърления по малко на товар по-лесно се носи. овният трагизъм, що коси-сь общи усилия да се от-ва от нашата земя. Съг-е полезна сила. Но какво-то тръбва да разбираме под-две думи — ДУХОВНО-СТВО? — Намъ е необ-то не само като копнеж-енъ, примамка — фаръ презъ-или като слънце задъ обла-противъ, то тръбва да стане-етна реална сжщност, да-нимъ кристализирано въ жи-ни. Това единство ни липсва,о ние още говоримъ за него,емъ по него и го желяемъ.що прекараният Богоявлен-дни насочватъ мислитъ ни-та това единство, малко по-ително.

то една картина. На Богоявле-е хвърля св. Христовъ Кръстъ-ренското море. Трудно се-ва този ден на описание.а да се види и преживе-о онова, що става и се вър-ови денъ, за да може човѣкъ-си състави непосредствена-става... Това е рѣдко явление...но общо народно духовно-ние. Камбанниятъ звънъ съ-а всички съ първата мисль-а бждатъ тамъ, на красивия-женъ и заледенъ черно-мор-ръгъ. Праздничното измѣст-едневно. Всички празнич-иготовени отъ зори чакатъ. на-нщо... Напрежението на-ни и малки е необикновено-но. Това море отъ 70,000 ду-а-а отъ пригискане сре-развълнуваното се Черно мо-а-лицата сж възправени, очитъ-встятъ... къмъ морскитъ вълни,-ито люшкатъ лодкитъ на люби-литъ и моторничитъ на моряци-. Всички възбудено дочакватъ-повнитъ салюти отъ къмъ су-и отъ къмъ миноноскитъ —-межи, които съвпадатъ съ-рлането на кръста въ морето-квашането му отъ съблѣченитъ-вци-моряци. Това сж мигове

отъ екстазно състояние. Нокон-нѣма друга своя отдѣлна мисль. Всичко тукъ се слива. Една е мисльта, едно е настроението, едно е пожеланието у всички при рж-костисканията — св. Кръстъ да ги осѣни и запази здрави до ид-ната година.

Сплата Божия сплотява всички. Кръстътъ Христовъ поражда ду-ховното единство.

И това не е превзета мисль. Така е съ всички хора по градо-ве и села въ православна Бълга-рия на Богоявление. Силенъ е то-зи денъ, преяржда хората... Защо-то е святъ денъ — Богъ се вестя-ва всрѣдъ хората... Нѣщо, като че-ли влиза въ душата на всѣкой по-отдѣлно, прониква въ сърдцето и-избликва въ духовнитъ възторзи. Въздействието е силно... затова, навѣрно, и настроението е еднак-во. Себичнитъ духъ и природа-изчезватъ.

Всичко това ни говори за ед-наквата човѣшка природа, за-единния човѣшки произходъ. Това-ни говори, че самостоятелността-ни и личната ни свобода сж из-мама, че нашето „азъ“ се-е развило на почвата на грѣхов-ното ни себелюбие. Въ конкрет-ния случай силно се подчертава-религиозното начало при духов-ното единство. Другъ пжтъ, другъ-денъ, егостичнитъ влѣчения не сж-такива. Тъ се мѣнятъ и сж едва-ли-не толкова, колкото сж календар-нитъ години, месеци, недѣли, дни,-часове, минути.

Напримѣръ, въ недѣленъ денъ чо-вѣкъ е сутринъ християнинъ —-молитвенно настроенъ, следъ обѣдъ-свѣтски клюкаръ, вечеръ въ теа-търа неприруденъ поклонникъ на-изкуствата, а следъ театъра-често грубъ циникъ, побойникъ,-пияница... постоянно падение и-отстъпване.

Свѣтътъ е пълненъ съ колеба-ви умове. Особено това се забеле-лязва въ областта на тѣй наре-ченитъ „нравствени длъжности“. Външно теоретично всички сме съ-Бога, съ Неговитъ повели, съ-царь и държава, съ строй и на-редби, а въ сжщностъ — сжщни-ски книжници и фарисеи, които-Христосъ нарича „синове на дя-

ременно и покосява въ мигъ-овия, като свѣтълъ денъ-вотъ на Василь Наквъ.

ози ударъ, обезумява за-ментъ нещастния баща. За-ментъ отъ безсилно отчаяние,-способенъ вече дори за мо-тва, той се люшка като надъ-опасъ, готова да погълне-ичко, що е постигнато съ-нашеско усърдие къмъ при-наването си до Бога. Да-има абсолютна справедли-сѣ?! Или човѣшкия разумъ-безсиленъ да установи ней-то сжществуване?! Не бѣ-ли жестоко да му се отне-най-милото?! Отецъ Калис-тъ не знае какво става съ-то. Черенъ мракъ покрива-ичко въ душата му; всичко-духъ, сила, разумъ. Вели-то изпитание разпъва душа-му на кръстни пжжи; кър-ви сълзи парятъ сърдцето-и като въ сънъ, той върви-едъ погребалната кола. Му-ка, народъ, вѣнци и много-вѣта — едно наистина тър-ствено погребение. Като въ-нъ, той вижда, какъ на две-тъ на олтаря застава бѣло-сѣтъ владика и разтваря пре-вѣда, за да приеме ранена-ва баща.

Ела, братко Калистрате, въ-нитъ обятия! Наистина, ти ве-нѣмашъ нищо земно, кое-да те свързва съ тоя свѣтъ.

Ти принадлежишъ вече само-на Бога. Овладей своя духъ-и разумъ!

Чудотворната икона съ кос-титъ на дванадесетъ свети-му изпращатъ своята подкрепа-въ непоносимото изпитание. „Нищо не е дадено на свѣта,-ако човѣкъ самъ себе си не-даде“. Отецъ Калистратъ даде-и себе си и своя синъ — дво-на саможертва! И никаква лю-та скръбъ не може да срази-човѣшкия духъ, когато носи-въ душата си голѣмия идеалъ-за жертви — предъ олтаря на-Бога и Отечеството!

И ето, отецъ Калистратъ се-овладѣва, изправа побѣлѣла-глава, вдига къмъ небето очи-и казва: „Богъ даде, Богъ-взе! Да бжде волята Ти, Гос-поди!“

Следъ това устнитъ зашеп-ватъ молитви, които догон-ватъ въ небеснитъ висини осво-бодената душа на сина-герой. Съ това примирение, отецъ-Калистратъ тръгва съ твърди-стпжки и побеждава смъртъта,-изпълнявайки волята на Бога...

И все пакъ, неговата скръбъ-е близка до сърдцата на всич-ки ни и ние винаги ще скър-бимъ — заедно съ него.

(По случай трагичната-смъртъ на подпор. Василь-Наковъ.)

Варна, 1942 година

Пиянството и последиците отъ него

Пиянството е страсть, по-рокъ, който застава човѣка, завладѣнъ отъ него, да заб-рави задълженията си, като-гражданинъ, съпругъ, баща и-пр... само и само да задоволи-порока на тѣлото си, да пие-отровата — наречена алко-холъ, която се намира въ ра-кията, виното, бирата и всич-ки други спиртни напитки. Пиянството е болестъ, която-самъ човѣкъ, доброволно и-съзнателно, си причинява. Той,-ако се владѣе или навреме се-опомни, ако има воля — може-винаги да се избави или ни-кога да не се зарази отъ нея.

Но, съ прискърбие трѣбва-да признаемъ, че нашитъ хри-стиани, отъ незнание или зла-воля, не се владѣятъ и по тоя-начинъ, една голѣма частъ отъ-тѣхъ, страшно страдатъ отъ-нея.

Свикнали сж да пиятъ при-всѣки случай — и при весело-настроение и при скръбни слу-чай, когато продаватъ и кога-то купуватъ нѣщо, презъ празд-нични и дѣлнични дни, но-най-много — есенъ и пролѣтъ,-когато нѣма още усиленна ра-бота. Пиейки днесъ, пиейки-утре — ето, че отвратителния-порокъ се е вече загнѣздилъ,-който застава човѣка да про-даде всичко отъ кжщи, да-тормози жена си и децата си,-принуждавайки ги да му до-несатъ не ядене, а пари за-крѣчмата.

И ако нѣма какво да про-даде вече, той продава и ду-шата си. Краде или излиза по-крѣстопжтища съ оржие въ-ржка: „горе ржцетъ!“ „паритъ-или животътъ!“

Пиянството има страшни по-следици; то омаломощава тѣ-лото и го прави годно за всич-ки болести, като: епилепсия,-туберкулоза, сифилисъ и пр.

Наследницитъ на пияницитъ-обикновено сж изродени, ум-ствено тжпи, съ лоши накло-ности, които ги тикатъ или въ-затвора или въ лудницата —-преждевременно.

Отъ досегашнитъ изследва-ния на лѣкаритъ се устано-вява, че 80 на сто отъ болни-тъ изъ разнитъ лудници — сж-жертва на болести — придоби-ти вследствие на пиянството. До-казано е сжщо така, че по-голѣмата частъ отъ крадцитъ,-убийцитъ, престжпницитъ, по-бойничитъ — прекарватъ по-голѣмата частъ отъ живота си-изъ затворитъ, защото сж сто-рили тежки престжпления въ-нетрезво състояние.

Пиянството е бичъ за единъ

народъ. То носи по-голѣми-разорения отъ войнитъ и бо-леститъ, затова и една чужда-поговорка казва: „Въ чашата-сж се удавили повече, откол-кото въ морето“.

Последствията на пияството-се отразяватъ и въ задгроб-ния миръ, защото споредъ-яснитъ думи на св. ап. Па-вла: „нито крадци, нито ко-ристовлюбци, нито пиянци, ни-то хулители, ни грабители нѣ-ма да наследятъ Царството-Божие“ (Кор. VI гл. 10 ст.)

Много хора върватъ, че пи-тието укрепява и дава сила-на човѣка, но горчиво се лъ-жатъ, защото доказано е, че-най-силнитъ и най-здравитъ-хора сж тѣзи, които не сж-употрѣбили алкохолъ.

Искате ли единъ примѣръ? Дивацитъ отъ африканскитъ-гори, когато сж били открити-не познавали спиртни пи-иета и кои бѣхъ по-силни и по-здрави отъ тѣхъ? И тия висо-ки като планина здравеняци,-които, ако камъка стиснѣха,-щѣше да пустне вода, следъ-като почнаха да употрѣбаватъ-спирнитъ питиета, донесени-отъ европейцитъ, станаха жал-ки сжщества, просто да ти е-мило за тѣхъ.

Спасението на народа отъ-ноктитъ на пиянството е едно-християнско и национално за-дължение, за постигането на-коего трѣбва да се боримъ-всички, съ всички срѣдства.

Презъ време на войни и-размирици, най-много този-порокъ се шири и то не са-мо у насъ, но и навсѣкжде.

Учителы, свещеници и об-щественници, подайте си ржка-въ борбата съ тая многолика-и страшна хидра и народа ви-ще ви благодарни, че му отво-рихте очитъ и го спасихте!

О К О Т О

(продължение отъ 2 стр.)

то разпали любовта си у се-бе си и у ближния си, той ще-прогледа духовно. И не само-ще прогледа, но и ще пока-зва пжтя на другитъ.

Въ една гжста гора имало-кантонъ (на желѣзния пжтъ). Кантонерътъ всѣки денъ ста-рателно обхождалъ и прегле-далъ своя участък по пжтя.

Една нощъ завалѣлъ проли-венъ дъждъ. Рѣката, която ми-навала презъ гората и презъ-участъка на кантонера, при-дошла и отвлѣкла близкия до-кантона мостъ. Следъ нѣколко-минути трѣбаало да мине по-сжщия мостъ бързиятъ влакъ.

Презъ тая бурна нощъ кан-тонерътъ бдѣлъ. Той се боялъ-главно за моста. И като ви-дѣлъ, че той е разрушенъ и,-като си спомнилъ, че влакътъ-наближава, запалилъ своето-червено фенерче и хукналъ-срещу влака, като силно го-размахвалъ. Чувалъ вече тре-съка по релситъ и все по сил-но махалъ фенерчето и тичалъ,-дано успѣе да спре влака на-време.

И, понеже и на влака има-око, което бди — машинистътъ,-влакътъ билъ спрѣнъ току до-пропастъта. Очуденитъ пжтни-ци видѣли, какъ си отива въ-тъмната нощъ кантонерътъ съ-своето фенерче. Той излѣлни-своя дългъ. Неговата любовъ-къмъ ближния не допусна да-загинатъ толкова хора.

Нека, прочее всѣки интели-гентенъ синъ на нашия народъ-да запали своето фенерче на-любовта и да освѣтлява пжтя-на другитъ!

Нека всѣки да държи чисто-своето око!

Сензацията на деня

(продължение отъ 1 стр.)

да се чете евангелието и пр.“..

Чуждестраннитъ кореспон-денти отъ Москва се обърна-ла за освѣтление къмъ прави-телството по тоя въпросъ. Коя-е истината?! Това, което раз-постранява Лондонъ и Рузвелтъ-или онова, което разправя г-жа-Рузвелтъ?!

Лозовски, шпикера на радио-Москва, тогава направи извя-вление отъ името на Сталина и-правителството, че нѣма нищо-вѣрно отъ тия слухове, раз-пространявани отъ Лондонъ и-Рузвелтъ: „Борбата про-тивъ религията и ду-ховенството прода-жава и се засилва!“

Отъ тогава и до сега, нито-Лондонъ нито Рузвелтъ се-обадиха по въпроса —, макаръ-и да сж изобличени въ лъжа.

Сжщото нѣщо тѣ сториха и-сега, тъкмо срещу Коледа, за-да успокоятъ съвѣстятъ си и-християнитъ отъ своитъ страни.

И така, вълна не си смѣни-нито косъма, нито нрава: Ста-линъ продължава жестокитъ-преследвания, а Чърчилъ и-Рузвелтъ искатъ да смекчатъ-атмосферата, за да спечелятъ-довѣрието на избирателитъ си-Болшевикитъ днесъ сж сжщитъ-каквиотъ бѣха и вчера и нико-га не ще станатъ кротки като-агънца и незлобливи като гъл-би както искатъ да ги преста-вятъ англо-саксонцитъ. Тѣ имъ-обещаха да завладѣятъ и бол-шивизиратъ цѣла Европа, ка-то компенсация за жертвитъ-които даватъ — за да спасятъ-капиталитъ и интереситъ имъ.

Ние се надѣваме, че болше-визма ще отрезвѣе ще опоз-нае кои му сж приятелитъ и-ще се корено корегира. Богъ-е милостивъ дълготърпеливъ-и до край не се гнѣви!

Рускиятъ народъ заслужава тая-милость и снисхождение и ще-я получи.

И нека върваме и се надѣва-ме, че благодатъта Божия ще-изгори и унищожи злото, кое-то отъ години гнети и потиска-единъ голѣмъ народъ — съ ве-лико минало и още по-велико-бждаще.

Християнството и азиатскитъ народи

(продължение отъ 1 стр.)

Християнството, чрезъ своитъ-представители, би могло да изи-грае голѣма роля, като отстраи-до сегашното недовѣрие и подо-зрение и подготви почва за дру-на работа между двата материка-за изграждането на нова и по-щастливъ редъ — подъ егидатъ-на Великия Райхъ.

Petroniu

Радио-вести

Въ Ромъния, по решение на-правителството, всички сентъ-сж разтурени. За въ бждащъ-само съ специално решение на-правителството и министерс-вото на въроизповѣданиято-ще разрешаватъ въпроси отъ-подобенъ характеръ. Не е лъ-вече време и у насъ да станъ-това?!

Парижкия Архиепископъ ходи-въ Римъ, да се представи на Па-пата и му направи докладъ за-религиозното положение на Фра-ция.

Той изказалъ своето възхи-щение отъ държанието на герма-нитъ и своята благодарностъ-съдействието, което окупацион-итъ германски войски винаги-му оказвали.

Най-страхотната отрова

Има много и много отрови. Две категории сж тѣ. Едната, която обхваща убиването на тѣлото, другата, която постепенно понижава, за да унищожи най-после всѣка основа на духовно съществуване на човѣка.

Първата категория преценяваме по статистическитѣ таблици на криминалната хронология. Нея наричаме „черна страница в действителния ни живот“ — като хора, граждани и българи.

Втората категория е страшната — защото засѣга великото, духовното — човѣкът, като Богъ въ себе си.

Съ нѣколко листенца отъ това, което се казва булевардна литература, се туря край на човѣка, като носител на злато и пѣсенъ на живота. Човѣк е спойката на вѣковетѣ — собствено, той е съдържанието на тѣхъ. А човѣкът има не само своята смисъл, но и своята стойност отъ това, какъвъ приносъ отъ духовно градиво ни носи той отъ днесъ за утре — отъ поколѣние на поколѣние.

И ние оставаме на становището, че най-страхотната отрова е тая, която се дава на децата, па не само на децата, но и на старитѣ деца, отъ булевардната „литература“.

А тая „литература“ е синтетичност на увлѣчения къмъ това, което приятно дразни съ приключения на фантазията, което нагазва навътре и дълбае, за да търси пикантерии — да намира храна отпуснали се на волност незакрепналъ умъ и да люшне неулегналитѣ чувства къмъ нанадолнището — къмъ пропастьта.

Булевардната „литература“, то-

ва е кърмата на най-страхотното престъпление.

Книгата — но книгата на „гологана на улицата“, на... порока въ нея, който гълзи презъ хиляди врати и вратички до детето, до гимназията, па и по-горе даже, да влѣзе въ семейството и отъ тамъ въ обществото.

Това е най-страхотната отрова, не само за днешъ, но и за утре и за в други день.

Тя убива две нѣща — убива човѣка въ леглото му на духовенъ творецъ — убива рудничаря на културнитѣ ценности въ живота и друго — различва широки друмища на живота, където човѣкъ за човѣкъ е звѣръ и животътъ звѣръ за него.

И сега, нека съ радостъ посрещнемъ съобщението, че се готви законъ за борба и унищожение на уличната „литература“, въ основана която лежи порнографията.

И друго, като предговоръ на тая борба — спирането на десетки, за да не кажемъ и стотици списания брошурки, и др. и др., които сега претоварватъ литературния ни пазаръ.

Значи — минава се къмъ едно спасително законоположение, което много отдавна трѣбваше да се вземе като изходно начало на спасение, за да нѣмаме сега навъдвали се толкова много „Таразановци“, толкова много „Никъ-Картеровци“, толкова много... „Първолѣтки“ и „Митковци“.

Па не само това, но да нѣмаме и... толкова хапловци по „звезди и декори на лунатични миражи въ нашия животъ“.

Вл. Бобошевски
Изъ в. „Правда“

Иеросхимонахъ Спиридонъ

Тази година се навършватъ 150 години, откакъ приснопаметния иеросхимонахъ Спиридонъ написа своята „история о болгарскомъ народѣ словенскомъ“, презъ 1792 г. „Историята“ на от. Спиридона е изиграла важна роля за пробуждането на нашия народъ. Иеросхимонахъ Спиридонъ е другаръ по възраст на от. Паисия. Като свѣтогорски монахъ, той ще да е познавалъ от. Паисия и неговата история, както и историята на неизвестния зографски монахъ, която от. Паисий е ималъ между своитѣ книжовни извори. Той е, следователно, съвременникъ на нашия пръвъ историографъ и къмъ своя книжовно-исторически трудъ е билъ подтикнатъ отъ сжитиѣ родолюбиви подбуди, които срѣщаме у от. Паисия.

Иеросхимонахъ Спиридонъ е роденъ въ гр. Габрово. Още младъ, той отишълъ въ св. Гора, дето е билъ ученикъ на иеромонаха Паисия Величковски, известенъ подвижникъ и книжовенъ труженикъ. Заедно съ своя учителъ от. Спиридонъ напусналъ св. Гора и заминалъ за Молдовия, дето от. Паисий Величковски е билъ игуменъ и устроителъ на иноческия животъ въ манастиритѣ Драгомирна и Нямецъ. Тукъ той е билъ книжовенъ сътрудникъ на своя забележителенъ учителъ и игуменъ. Като плодъ на неговитѣ книжовни занятия и на голѣмото му родолюбие се явява презъ 1792 г. „историята на българския народъ“. Следъ смъртта на от. Паисий Величковски, иеросхимонахъ Спиридонъ напусналъ молдовскитѣ манастири и заминалъ за св. Гора. Плътомъ, той се отбилъ въ Рилския манастиръ, дето постоаялъ известно време. Тукъ той съставилъ службата

на св. Теодосия Търновски. По-късно, той става игуменъ на Илинския скитъ въ св. Гора. Споредъ устнитѣ сведения, които епископъ Порфирий Успѣнски е съобщилъ въ св. Гора, от. Спиридонъ е билъ удавенъ въ морето отъ гърци-монаси на Пандократорския манастиръ. Отъ двата книжовни труда на иеросхимонаха Спиридонъ — „Историята на българския народъ“ и „Службата на св. Теодосия Търновски“ — се вижда, че той е просвѣтенъ човѣкъ, усърденъ книжовникъ и голѣмъ родолюбецъ. Въ редицата на нашитѣ народни будители, той съ право трѣбва да заема едно отъ преднитѣ мѣста, редомъ съ хилендарския проигуменъ от. Паисия.

Заради тѣзи му заслуги къмъ българския народъ, св. Синодъ опредѣли датата 24. I. 943 г., недѣля следъ просвѣщение, за день, въ който повсемѣстно да бжде припомнено въ църквитѣ името и дѣлото на тоя голѣмъ родолюбецъ и книжовникъ.

Въ този день, енорийскитѣ свещеници ще отслужатъ панихида за иеросхимонаха Спиридона и ще кажатъ подходящи слова за негово родолюбиво дѣло.

Умоляваме Всеблагоевейнитѣ енорийски свещеници отъ Епархията да ни изпратятъ редовни дописки за културно-религиозния животъ въ своитѣ енории.

Печатница А. Пъндълийски
ВАРНА
ул. Панагюрище 4. Телеф. 23-15

Чуждѣ ОТЗИВЪ

Противоеврейско законодателство

По настоящемъ въ България (включително и новитѣ земи) живѣятъ около 65,000 евреи, а цѣлото население брои надъ 8000000 жители. Отъ всички юго-източни европейски страни, България, следователно, има пропорционално най-малко евреи.

Въ външната търговия на България, участието на евреитѣ бѣ 56.27 на сто. Така напримѣръ, износа на кожи се намираше въ ржцетѣ на евреитѣ въ размѣри 66 на сто, манифактуритѣ 72 на сто, галантерийтѣ 70 на сто, търговията съ стѣкла 97 на сто, а търговията съ шапки 54 на сто. Еврейскитѣ осигуровки възлизатъ на 33 на сто; текстилната индустрия на 44 на сто, на тютюна — 60.7 на сто, а пѣкъ въ борсата на ценности участието на евреитѣ е 80 на сто.

Търговията „на дребно“ съ обуша, платове, готови дрехи, бѣлю, вълнени издѣлия, разни желѣзни артикули, парфюмерия и пр. се намиратъ почти изключително въ ржцетѣ на евреитѣ. Отъ 280 търговци експортѣри, 102 бѣха евреи, и отъ 1298 вносители не по-малко отъ 600 бѣха евреи.

По главнитѣ улици на София отъ 399 магазина, 244 бѣха еврейски.

Отъ всички евреи, които живѣятъ въ България, 98 на сто живѣятъ въ градоветѣ. Въ София на 10 българи се пада по единъ еврейинъ. Еврейския елементъ —

упражнявалъ едно отрицателно влияние и както въ България, така и въ всички страни приятелки на осыта сж били въ услуга на английската пропаганда. Затова българското правителство е взело съответнитѣ мѣрки за сигурността на държавата чрезъ закона отъ 14. I. 1941 год., а на 27 Августъ 1942 год. се учреди специаленъ комисариятъ — за евреитѣ. Първата мѣрка бѣ — да си поправятъ имената, които ги бѣха побългарили, втората — всички да носятъ еврейската значка — звездата на Давида, която да бжде поставена на видно мѣсто въ магазинитѣ имъ, както и върху горната имъ дреха. Огне се правото на евреитѣ да притежаватъ селски и градски недвижими имоти; не могатъ да отварятъ нови магазини; не могатъ да иматъ по-голѣмъ капиталъ отъ 500000 лв. Имотитѣ на евреитѣ сж оценени на около 8 милиарда лева, т. е. 8 — 13 на сто отъ цѣлия националенъ български имотъ. Тѣ сж днесъ подъ държавния контролъ и отъ този фондъ се издържатъ еврейскитѣ семейства.

Тѣ нѣматъ право да притежаватъ автомобили, радио или телефонъ, нито да сключватъ смѣсени бракове или да държатъ слуги българи и пр.

Крайната целъ на това законодателство е да запази българския народъ отъ тѣхното лошо влияние. (Serviciul Mondial)

Изъ живота на епархията

Културно-благотворителна забава въ с. Новградъ, Варненско.

На 12. XII. т. г. въ селото ни пристигнаха 45 студенти и студентки отъ Варн. търг. академия — членове на Студентското прав. христ. д-во, като гости на мѣстното млад. христ. д-ство. Сжщия день, изнесоха литературно-музикална забава, специално за ученицитѣ отъ тукашнитѣ училища. Вечеръта въ 8 ч. тѣ изнесоха литературно-музикална и танцова забава за възрастнитѣ, посетена много добре. Още следъ първото вдигане на завесата публиката остана очарована отъ отличното хорово изпълнение на „Шуми Марица“ и „Химна на Царя“. Водачътъ на групата излѣзе на сцената и произнесе пламенна речъ, въ която подчерта ентузиазъма на новата българска младежъ, която желае да работи, обединена около престоло на Негово Величество Царя, за повече правда и новъ редъ въ Нова и Велика България. Бурно ржкоплѣскане изпроводи речъта на оратора. Ето, че започва и литературно-музикалната частъ, която раздвижи най-нѣжнитѣ, най-свѣлитѣ и най-възвишенитѣ чувства въ душитѣ на всички прижстествуващи новоградчани.

... Младежъ — съ силенъ патосъ издекламира стихотворението „Клетва“ и ни накара да се замислиме, че всички имаме задължения къмъ Отецеството си и къмъ обществото, които стоятъ по-горе отъ нашето лично щастие и отъ нашата ежедневна дребнавостъ. Избрани хуморестки и весели пѣсни ни напомняха, че все пакъ, има съ какъво да се поразвеселимъ. На сцената се изправя студентка, която ни чете трогателния разказъ „Майка“. Фабрична работничка — съ своето 4—5 годишно дете, живѣе самотно въ една стая, болна на легло. Отъ

три дни вече тя лежи мъртва а детето се чуди, защо майка му спи толкова дълго, докато най-после и то изтощено отъ гладъ, пада мъртво върху трупа на майка си. Всички слушатъ разказа съ сълзи на очи и човѣкъ неволно се замислюва и си задава въпроса: „Защо да не бждемъ всички така весели, така щастливи, така доволни, както ние се чувствувахме само преди минута? Не сме ли дължни всички да направиме нѣщо за премахване на това социално зло? Ако за това е необходима работа и саможертва, не трѣбва ли ние да дадемъ и едното и другото?..

Но сладѣкъ, мекъ и приятенъ мжжки гласъ — теноръ — прекъсва тия наши размисли. Това е солиста, който пѣе ту самъ, ту придружаванъ отъ студентския хоръ. Той пѣе не модерни, а народни, старинни пѣсни, отъ които не лжха никаква плесень. Каква красота, каква наслада! А ние бѣгаме подиръ разни модерни шлагери и си храниме душата съ блудкавости. Пѣсенъта е свършена, пѣвеца се оттегля задъ кулисирѣ, но публиката го адмирира съ възторгъ. Певѣцътъ се подчинява на желанието ѝ, явява се отново на сцената и редува предъ насъ — втора, трета... и много още, все по-убави и по-съдържателни народни пѣсни.

Всички се убедихме, че въ нашата народна пѣсенъ се съдържа чудно-приказна красота, и че тоя, който третира народната ни пѣсенъ, като признакъ на слаба и назадничева култура, той върши престѣпление.

Първа жива картина: „Освобождението на българскитѣ поробени покрайнини“. Въ дъното на горска поляна е поставена грамадна карта на България, чийто покрайнини сж покрити съ черенъ крепъ — символъ на робство. До нея е изправена накинена жена въ национална носия, сигурно, оли-

По радиото

Всички християнски народи предадохъ по радио предавателитѣ срадохъ и пожеланията си по случай Рождество Христово.

Приветствуваха вѣрушитѣ и казаха радостъта си, че изгрѣва нова ера за свѣта. Ражда се, съ голѣми мжки и страдания, съ много сълзи и голѣми надежди — новъ свѣтъ, който всички сме увѣрени, ще бжде много по-блиско до родилитѣ се въ Витлеемската пещера Христосъ.

Радио Москва, други години сипѣше купъ хули по адресъ на Младенеца и страшно се заканваше на Бога, че ще го свали отъ небето — за да го сжди пролетарския сждъ и много още други нелепости.

Тая година, ние поне, не можахме да чуемъ тая траги-комедия, устроена отъ юдо-масонитѣ и болшевикитѣ. Да сж поумнѣли?! Да сж се корегирали?! Да сж дошли на себе си?! Никой съ положителност не може да каже това. На друго мѣсто, ние даваме комюникето на радио-Лондонъ — анона, което е станало въ СССР по случай коледнитѣ празници — съ кратки бележки. Сега, ние ще си позволимъ да помѣстимъ друга телеграма — отъ другъ източникъ, предадена чрезъ Б. Т. А. като оставяме читателитѣ сами да си направятъ заключенията.

Римъ 12 януарий (Интеринфъ). Римската католическа осведомителна агенция „Кореспонденция“ съобщава, че митрополитътъ на Москва Сергей желаетъ да застане като неприятелъ на папата. Той се обърналъ къмъ Рузвелтъ и го заявя молилъ да защити предъ Сталинъ идеята за основаване на една славянска православна църква. Митрополитътъ, съ когото главни работници на всички православни църкви прекъснали отношенията си, изпратилъ едно изложение на Сталинъ и на Рузвелтъ, въ което изложилъ, че принципитѣ на болшевиизма отговаряли напълно на евангелскитѣ доктрини и че католическата църква се борѣла срещу болшевиизма, тъй като тя все още оставала много далечъ отъ истинскитѣ евангелски принципи. Въпри това болшевишко стовнище пояснява агенцията, московскитѣ митрополитъ билъ поставенъ подъ строгъ надзоръ отъ страна на тайната полиция. (БТА)

цветворение на Безсмъртния духъ на българския народъ или пѣкъ Правдата на нова Европа, за която днесъ доблестно се бие германския войникъ. На сцената влизатъ едно следъ друга облѣчени въ своитѣ специални национални носии: Добруджа, Македония, Българоморието и Западнитѣ покрайнини, всички въ черни забрадки и оковани въ тежки желѣзни вериги. Подъ звуцитѣ на музиката, която свирятъ съответнитѣ маршове, тѣ тежко пристѣпватъ подъ товаръ на веригитѣ, колѣнитѣ предъ накинната жена, а тя ги освобождава отъ робството, като хвърля веригитѣ и чернитѣ забрадки и слага на главитѣ имъ вѣнци отъ цвѣтя — символъ на вѣчна правда и щастие, които въ сжщото време отъ картата падатъ единъ по единъ чернитѣ крепове на Добруджа, Македония и Българоморието. Нестихващо ржкоплѣскане изпълни читалищния салонъ.

Следва втора жива картина и пр... Следъ привършване на забавата Новградъския енор. свещеникъ съ кратка речъ обясни на публиката, че осаетъ духовната наслада, която тая вечеръ ни доставиха гоститѣ, тѣ подариха и всичкитѣ приходи отъ беднитѣ въ с. Новградъ. Свещ. Хр. Ив. Поповъ